

ಎಳ್ಳೆಯುರ ಅಂಗಳು

ಅದ್ದುತ ಉಡುಗೊರು

ದೇಹ ತಿರುಗುತ್ತ ಸನ್ಯಾಸಿಯೊಬ್ಬ ಒಂದು ಬಳಿಗ್ಗೆ ಬಂದ. ಹಳ್ಳಿಯ ಸಾಹುಕಾರನ ಮನೆಯ ಬಳಿ ನಿಂತಾಗ ಸಾಹುಕರನು ‘ನಿನಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಇವೆಯಲ್ಲ, ಆದರೆ ಉಂಟಿ ಮಾತ್ರ ಬೇಕು. ನಿಸ್ಯಂಥವರೆಗೆ ನಾನು ಏನನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ತೋಲಗು ಇಲ್ಲಿದೆ’ ಎಂದು ಬ್ಯಾದು ಕಳಿಸಿದ. ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಮಾತನಾಡದೆ ಮುಂದೆ ನಡೆದು ಹೋರಿ.

ಮುಂದೆ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದವನು ಒಬ್ಬ ಬಡ ರೈತ. ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಕಂಡ ತಕ್ಕಣ ಬಹಳ ಆದರದಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡ. ತನ್ನ ಬಳಿ ಇದ್ದ ಅಪಾರವನು ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ತಾನು ಉಪವಾಸ ಬಿಡ್ಡ. ಉಂಟದ ಬಳಿಕ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ‘ಇಂಥ ರುಚಿಕರವಾದ ಉಟವನ್ನು ನಾನು ಏಯಾ ಮಾಡಿರಲ್ಲ’ ಎನ್ನುತ್ತ ಒಂದು ಕೊಳಲನ್ನು ರೈತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ‘ಕು ಕೊಳಲನ್ನು ನಿನ್ನ ಗಡೆಯಲ್ಲಿ ನುಡಿಸಿದೆ ಬೇಕೆಂದು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ, ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯಾಗಲೆ’ ಎಂದು ಹರಸಿ ಹೋರಬು ಹೋದ.

ರೈತನ ಬಳಿ ಬಿಕ್ಕುಲು ಭಕ್ತ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಹಳ್ಳಿಯ ಸಾಹುಕಾರನ ಬಳಿ ಹೋದಿ ಒಂದು ಮೂರು ಭಕ್ತ ವರವಲು ಕೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಹುಕಾರನು ಘಸಲಿನ ಹತ್ತರಲ್ಲಿ

ಬಂಬತ್ತು ಭಾಗ ತನಗೆ ಬರಬೇಕೆಂಬ ಪರತ್ತನ್ನು ವಿಧಿ ಭಕ್ತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟ. ಬಿತ್ತನೆ ಮಾಡುವ ಸಮಯ ಬಂತು. ರೈತನು ತನ್ನ ಚೆಕ್ಕ ಗಡೆಯನ್ನು ಉಂಟಿಜವನ್ನು ಬಿಂದಿದ್ದು ಪ್ರತಿದಿನ ಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಳೆಯಿಂದ ಸಂಚಯಿಸಬೇಗೆ ಕೊಳಲನ್ನು ನುಡಿಸಬೋಡಿದ. ಒಮ್ಮೆ ಸಾಹುಕಾರ ಅದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಕೊಳಲು ನುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರೈತನನ್ನು ಕಂಡ ಅವನ ಬಳಿ ಹೋದಿ ‘ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿ?’ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ರೈತನ ತಾನು ಕೊಳಲು ನುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಹೆಳಲು ಸಾಹುಕಾರನು ‘ಕೊಳಲನ್ನು ನುಡಿಸುವುದರಿಂದ ಘಸಲು ಬೇಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ವ್ಯಾಗ್ವಾಗಿ ಹೇಳಿ ಹೋದ.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ನಶರ ಮತ್ತೆ ಆ ದಾರಿಯಿಂದ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸಾಹುಕಾರನಿಗೆ ಅಶ್ವಯು ಕಾಡಿತ್ತು. ಬೇರೆ ಗಡೆಗಳಿಗಿಂತ ರೈತನ ಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಘಸಲು ಜನ್ಮಾಗಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಅಳ್ಳೆ ಇದ್ದ ರೈತನನ್ನು ಸಾಹುಕಾರನು ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ ಅವನು ತನ್ನ ಕೊಳಲಿನ ಮುಹಿಮೆಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಸಾಹುಕಾರ ವಿನಯದಿಂದ ಕೊಳಲನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನ ಎರವಲು ಕೊಡುವತ್ತೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡ. ರೈತನು ಒಮ್ಮೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳ

ಬಳಿಕ ರೈತ ತನ್ನ ಗಡ್ಡಗೆ ಹೋದಾಗ ತನ್ನ ಘಸಲನ್ನು ವಿತ್ತಿ ಗಾಬಿಯ ಮೇಲೆ ತುಂಬಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡ. ಗಾಬಿಯಿಂದ ಒಡಿ ಹೋಗಿ ‘ವನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿರಿ? ನನ್ನ ಬೇಳೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಿರಿ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಗಾಡಿಯವನು ಸಾಹುಕಾರನ ಪರತ್ತನ್ನು ನೆನೆಸಿತ್ತು ‘ಹತ್ತರ ಬಂಬತ್ತು ಭಾಗ ಸಾಹುಕಾರನಿಗೆ ಸೇರಬೇಕಾದದ್ದು, ಉಳಿದ್ದರು ನಿನ್ನದು’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಗಾಡಿ ಹೋಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ತಾನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಬಿತ್ತನೆ ಮಾಡಿದರಾಯಿತು ಎಂದುಕೊಂಡ ರೈತನು ತನ್ನ ಕೊಳಲನ್ನು ಮರಳಿ ಪಡೆಯಲು ಸಾಹುಕಾರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ. ಸಾಹುಕಾರ ಕೊಳಲನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತಂದು ಕೊಟ್ಟ.

ಅವನು ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಕಾಗದಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತನೆ ಮಾಡಿ ಕೊಳಲು ನುಡಿಸಬೋಡಿದ. ಆದರೆ ಅದರ ದ್ವಾರಿ ಬೇರೆ ರೆತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಸಾಹುಕಾರ ತಪ್ಪಾಗಿ ಬೇರೆ ಕೊಳಲು ಕೊಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿ ಪುನಃ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ. ಆದರೆ ಸಾಹುಕಾರನು ‘ನಿನ್ನ ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಕೊಳಲೇ ಅದು. ನಾನ್ನನ್ನು ಹೋಗಾರ ಎನ್ನವೇಯಾ? ಹೋಗಬೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬೇಡೆ’ ಎಂದು ಓಡಿಸಿದನು. ರೈತನು ದುಃಖಿಂದ ಮರಳಿದ. ಅವನಿಗೆ ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯಲ್ಲಿ, ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ಸನ್ಯಾಸಿ ಸಿಕ್ಕಿದ. ರೈತನನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷವಾಗಿ